

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

ה"ט 16874-12-21 מ. נ' ש.

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט בן שלו

מבקשת
ע.ע.ש. XXXX

ע"י ב"כ עו"ד שני בנארדטה ומושיקו מלכה

נגד

XXXXXX .ש.א

משיב

ע"י ב"כ עו"ד יוסף גביזון

החלטה

בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד שעברה לטיפול בהיעדר כב' השופטת ר. אטדגי פריאנטה.

1. הבקשה הוגשה מטעם המבקשת עצמה, ובהמשך יוצגה ע"י ב"כ.

לטענת המבקשת כמפורט הן בבקשה והן בדבריה לפני ביום 8.12.21, המבקשת והמשיב היו בני זוג ונפרדו בחודש אוגוסט 2021, עת המשיב עזב את ביתם המשותף. המבקשת עובדת כXX בעיריית XXX ואילו המשיב, גמלאי של XXXX, מכהן כאאאאאעוסק בעיסוקים נוספים בתחום הבטחון. בבית המשותף מותקנות מצלמות אבטחה הן חיצוניות והן פנימיות (כאלה המצלמות את הנעשה **בתוך הבית עצמו**).

מאז חודש אוגוסט האחרון, עת עזב המשיב את הבית, התגוררה המבקשת בבית לצד שני ילדיה הקטינים כבני 14 ו- 16. משהמבקשת החליטה לנתק את המצלמות כשהבינה שהמשיב ממשיך לצפות בהן, סרב לכך המשיב. כעבור ימים מספר נכנס לבית ללא הזמנה ובהזדמנות אחרת מאוחר יותר חיבר מחדש המשיב את מצלמות הפנים חרף סירובה, שלח לה הודעות מטרידות ואף נכנס פעם נוספת לבית המשותף והתיישב בסלון. כשהמבקשת הזמינה משטרה המשיב הורחק ל- 24 שעות. לטענת המבקשת היא חוששת מהתנהלותו של המשיב בנסיבות אלה.

2. בו ביום ניתן צו על פי צד אחד ונקבע דיון במעמד הצדדים.

ביום 12.12.21 ביקשה המבקשת, באמצעות באת כוחה, לבטל את צו איסור נשיאת הנשק שניתן על פי צד אחד הואיל ואיננה חפצה לפגוע בפרנסתו של המשיב ואך להותיר על כנו את צו איסור הכניסה ואיסור



ההטרדה. ביום 13.12.21 בוטל צו איסור נשיאת הנשק.

3. ביום 15.12.21 התייצב המשיב, כשהוא מיוצג, וטען בין היתר להיעדר עילה למתן צו. במעמד הדיון טען המשיב בין היתר לאחר שהוזהר, שאין כל מניעה לשיטתו מהצבת מצלמות הצופות לפנים הבית, גם לאחר שעזב את הבית הואיל ועסקין בביתו. משלא הגיעו הצדדים להבנות קבעתי את ההליך לחקירות נגדיות לדיון שהתקיים אתמול. אך שעות ספורות לפני הדיון הגיש המשיב תצהיר תשובה.

4. בתצהיר התשובה טען המשיב שעד חודש אוגוסט 2021 קיימו הצדדים חיים משותפים ומאותו מועד החליטו על הפרדת מגורים משותפים למטרת שיקום הקשר, עת המשיב עבר להתגורר בדירה אחרת בבעלותו. אלא שעקב "מצב כלכלי" (כך בסעיף 4 לתצהיר) הוא נאלץ לשוב ולהתגורר ביחידת הדיור שבבית.

לטענתו ההגעה לבית המשותף היתה לשם בדיקה האם נעשו עבודות בבית והפעיל את מצלמות הפנים כדי לוודא את הטענות הללו, מעבר לכך לא עשה דבר. המשיב מאשר בתצהירו כי אמנם הורחק ל- 24 שעות על ידי המשטרה. המשיב טוען כי אינו אדם אלים ומסוכן ולראייה המבקשת עתרה לבטל את צו איסור נשיאת הנשק וכי הצו נועד אך ורק להשגת יתרון דיוני בהליכי פירוק השיתוף בבית המשותף.

במעמד הדיון הלין בא כוח המבקשת על הגשה כה מאוחרת של התצהיר אולם בסופו של יום הצדדים נחקרו שניהם על תצהיריהם. עם תום הדיון סיכמו הצדדים טענותיהם בעל פה, כמפורט בפרוטוקול.

5. בין היתר טוענת המבקשת כי המשיב מתוחכם ולא בכדי הגיש תצהיר אך בסמוך לדיון; כי גרסתה לא נסתרה; כי מערכת היחסים הסתיימה בחודש אוגוסט; כי המשיב הודה ששלח הודעות מטרידות למבקשת והסתכל במצלמות הפנים על המבקשת ועל הילדים הקטינים. אין כל הצדקה לטענת המבקשת שתחייה בחשש ותחת מעקב. כן טענה כי המשיב לא פעם התחמק משאלות. המשיב, לשיטת המבקשת, לא הפנים את סיום מערכת היחסים ויש ליתן לה ולילדיה מזור ולאפשר להם את הפירוד, תוך שענייני הרכוש ממילא דינם להתברר בהליך נפרד.

6. המשיב טוען שקמה לו הגנה לפי סעיף 18ב' לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 הואיל והצבת המצלמות נועדה עבור עניין אישי כשר שלו, קרי לבחון האם נעשים שיפוצים או לא והאם ילדי המבקשת משחיתים את הריהוט שבבית. רק במעמד דיון שמיעת הראיות טען ב"כ המשיב כי הוא מוכן שהמצלמות ינותקו ובכך לסיים את ההליך. לשיטתו של המשיב הסכים לצאת את הבית מטוב ליבו בחודש אוגוסט על מנת להרגיע את הרוחות אולם הוא לא וויתר על זכויותיו בבית. לטענת המשיב הרף הראייתי הנדרש



להרחקת אדם מביתו הוא רף גבוה ויש לסיים את ההליך בניתוק מצלמות הפנים ותו לא.

7. לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי במצוי בתיק הגעתי למסקנה שקמה עילה של ממש לפי **חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001** (להלן: "**חוק מניעת הטרדה מאיימת**"). לו הייתי נדרש לכך הייתי אף קובע כי קמה עילה לפי **החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991**, וזאת לכל הפחות לפי הוראות 3(3) לחוק הנ"ל.

8. ככלל אני מעדיף את גרסתה הכללית של המבקשת על פני זו של המשיב. באשר לשאלה אימתי הסתיימה מערכת היחסים בין המבקשת ובין המשיב, אני מעדיף את גרסתה של המבקשת שהיתה קוהרנטית בניגוד לגרסתו של המשיב כפי שעוד אפרט ויש בה כדי לתמוך ישירות בהעדפת גרסתה הכללית. יותר מכל התרשמתי שהמשיב למעשה מתקשה להסכין עם סיומה של מערכת היחסים בינו ובין המבקשת. דבריו בדיון אתמול מלמדים על כך במישרין.

הגם שהשאלה האם עסקינן בבני זוג שנפרדו אם לאו איננה בבחינת תנאי מקדים לכינונה של עילה לפי **חוק מניעת הטרדה מאיימת** כל עיקר, המשיב ביקש לעגן את התזה שלו בדבר כשרות מעשיו, בין היתר במשתמע על חוסר הבנה נטענת באשר לאופי היחסים והשאלה האם אמנם הסתיימו. כפועל יוצא, אדרש לכך אני, שכן הראיות מצביעות על כך שאין בסברתו המשתמעת של המשיב כל ממש. הן בדיון מיום 15.12.21 והן אתמול טען המשיב כי יציאתו את הבית בחודש אוגוסט נועדה למטרת שיקום הקשר והרגעת הרוחות. גם לו אני כי אלה הם פני הדברים (ואינני נצרך לקבוע כך כל עיקר) הרי שלכאורה לא הייתה צריכה להיות מחלוקת כי עוד ביום 3.11.21 הסתיים הקשר הזוגי שבין המבקשת ובין המשיב באופן "סופי" (ראו דברי המבקשת בעמ' 5 שורות 23 עד 25 לפרוטוקול ודברי המשיב עצמו בעמ' 7 שורות 4 עד 5 לפרוטוקול).

אלא שגם אז לשאלות בית המשפט התכחש המשיב לדבריו הקודמים וטען שגם בנובמבר למעשה לא נפרדו הצדדים וכי רק בעת שנרמז לו כי המבקשת שכרה עו"ד, רק אז הבין שנפרדו (עמ' 8 שורות 7 עד 19 לפרוטוקול). גרסתו של המשיב בהקשר זה היתה פתלתלה ויש בה לבדה כדי לגרום להעדפת גרסת המבקשת. כפועל יוצא אני קובע כי לכל המאוחר הסתיים הקשר הזוגי ביום 3.11.21. מסקנה זו מתחזקת בכך שהמשיב אישר בחקירתו הנגדית כי אמנם שלח למבקשת הודעה שבה כתב לה כי היא גרמה לו להיות "**אדם לא מאמין, שונה, מנוכר, כועס, עצוב ללא שמחת חיים**..." (ראו בעמ' 2 שורות 17-18 לפרוטוקול וכן דבריו בעמ' 7 עד 8 לפרוטוקול). רקע אחר בתכלית למשלוח הודעה כאמור לא מצאתי מפי המשיב, הגם שנחקר על כך.

יתרה מכך, דבריו של המשיב כפי שפורטו בעמ' 8 לפרוטוקול משכנעים אולי יותר מכל שיכול והמשיב מסרב



להשלים, כטענת המבקשת, עם הפרידה. במיוחד כאשר עסקין בהתנהלות אישית במצבים שכאלה לאחר פירוד יש לכך משמעות של ממש בבחינת השאלה האם קמה עילה לפי **חוק מניעת הטרדה מאיימת** אם לאו.

9. משקבעתי שבניגוד לטענת המשיב בני הזוג אכן נפרדו ועת המשיב עצמו מאשר שממילא הוא עזב את בית המגורים המשותף עוד בחודש אוגוסט 2021 נשאלת השאלה מה דינה של טענתו לפיה המשך הצפייה במצלמות כשר הוא. לטענה זו אין כל יסוד וטוב היה לולא נטענה.

למען הסר כל ספק הרי שדומני שהמשיב, העוסק בתחומי הביטחון והאבטחה, איננו מבין את עוצמת הפגיעה בליבם של האינטרסים המוגנים הראשונים במעלה של המבקשת כמו גם של ילדיה הקטינים. זאת, עת מצא להצדיק ולתרץ את הצפייה במצלמות בעילה של הגנה על קניינו:

"...לשאלת בית המשפט אם תקין להחזיק מצלמות באופן קבוע כשאתה לא ישן בבית אני משיב שהמצלמות קיימות מאז שאנחנו גרים בבית. לשאלת בית המשפט אחרי שאתה לא גר בבית זה נראה תקין להשאיר מצלמות אני אומר שכן זה בית שלי. האפשרות היא בדיוק אותו דבר עד היום אף אחד לא הסתובב ערום בבית כי מדובר בילדים בוגרים לא אני הסתובבתי ערום וגם לא היא, המצלמות שלנו בבית ומבחוץ בגלל הגניבות והמצלמות הותקנו מאז שהבית קיים ומעולם כפי שטענה ע' לא יצאה מהחדר ערומה. לשאלת בית המשפט נניח שמי שגר בבית לא רוצה שיצלמו אותו בבית אני אומר שהמצלמות היות והוסכם שאנחנו לא מבצעים שום פעולה התקשר אלי הקבלן ושאל מה קורה עם הכסף של השיש היה שינוי מהותי בבית הוא אמר שע' התקשרה ואמרה שהחליפה את השיש ואתה צריך לשלם לי 16,000 ₪ איך אני יכול לדעת מזה אני אמור לדעת שמישהו עושה לי בבית שיפוצים אילו היו המצלמות דולקות יכולתי לראות אבל לא היו מצלמות דולקות ניתקו אותם..." (עמ' 3 שורות 8 עד 19 לפרוטוקול מיום 15.12.21).

הדברים מדברים בעד עצמם ואומרים דרשני.

טענת המשיב משולה לטענה של משכיר דירה אשר לשם הגנה על קניינו יתקין מצלמות הצופות לתוך הבית ואגב כך יבלוש ויפלוש לדלת אמות השוכר. הגנה על הקניין איננה מקנה עילה להפרה כה בוטה של פרטיות. אם בעניינו של זר עסקין, על אחת כמה וכמה בעניינו של בן זוג לשעבר וילדיו הדברים יפים במשנה תוקף.

ניתן להעלות על הדעת דרכים רבות ומגוונות - מוגנות בדין - שיאפשרו שמירה על קניין ואין כרוכות בהפרה כה בוטה של זכויות המחזיק, ללא קשר לשאלה מי הוא בעל הזכויות בנכס.

10. אנ ג דוחה את טענת המשיב לפיה הטעם היחידי להפעלת המצלמות היה לבחון את מצב הנכס לאור סוגית השיפוצים ; שכן גרסת המבקשת לפיה המשיב הגיע לבית לא פעם אחת מאז הפרידה לא נסתרה.



11. אין כל אינטרס קנייני מוגן אשר יכול להצדיק הפרה כה בוטה של פרטיות הצד שכנגד, לרבות ילידה הקטינים, שקולם לא נשמע בהליך זה אולם מכח הדין הם בבחינת נוכחים נפקדים במחלוקת וגם לאינטרסים שלהם יש ליתן משקל.

12. זאת ועוד. בניגוד לטענת המשיב לפיה רעיונית חוק מניעת הטרדה מאיימת לא נועד להסדרת המצבים שפורטו לעיל, הרי שההיסטוריה החקיקתית מלמדת את ההיפך הגמור.

עוד בטרם נחקק החוק למניעת הטרדה מאיימת קראו ערכאות מנחות לתחקיקתו של חוק אשר נועד להסדיר מצבים שגורמים לאדם אחר לחיות בחשש מפני סכנה לאור מצבים נמשכים של הטרדה ומעקב [השוו, למשל ובהקשרים אחרים, דברי כב' השופט (כתוארה אז) ס. רוטלוי בת"פ (תל אביב) 176/96 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מצוי במאגרים המשפטיים; 2.6.97; סעיף 2 לגזר הדין)].

גם המבוא לדברי ההסבר **בהצעת חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"א - 2001** מדבר בעד עצמו ומבהיר הבהר היטב כי בדיוק למצבים כגון דא התכוון המחוקק:

"...המושג "הטרדה מאיימת", או במקורו בשפה האנגלית "stalking", מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר, מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטד. מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים, כל אחד בפני עצמו, עבירה פלילית. העבירות האופייניות בהקשר זה הן: - פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981; איומים, סחיטה באיומים והסגת גבול לפי החוק העונשין, התשל"ז - 1977; הטרדה לפי חוק הבזק, התשמ"ב - 1982. עם זאת, גם הטרדות ואיומים מרומזים, משתמעים ועקיפים, שאינם עולים כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמכלול, הטרדה מאיימת. הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדות ולתחושת איום, לעיתים עד כי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה. במקרים רבים תלך ההתנהגות המטרידה ותחמיר מהטרדות פעוטות, דרך איומים ועד למעשי אלימות, אונס ורצח. מרבית הקרבנות להטרדה מאיימת הן נשים הנרדפות על רק מערכת יחסים שהסתיימה, מערכת יחסים קיימת, יחסים שהם על סף סיום, או על רקע מערכת יחסים מדומה שהיא רק בגדר שאיפתו של המטריד. לשם הגנה טובה יותר על קרבנות להטרדה מאיימת, מוצע בהצעת חוק זו הסדר של צווים להגנתם, בדומה לצווים הניתנים לפי חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991 (להלן - חוק למניעת אלימות במשפחה), כך בהרחבה המותאמת לייחודיותה של תופעת ההטרדה המאיימת וכן בלא הגבלתם של הצווים לתחום היחסים שבתוך המשפחה..." (הצעת חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"א - 2001, הצעות חוק 3028, 23.7.01; באשר לרקע לחקיקת החוק ולתכלית החקיקה ראו בהרחבה: דוד ש' גבאי ריכטר **מה בין בן זוג לשעבר שאינו מרפה לבין שכן כפייתי? על אודות חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב -**



2001, חוקים ט 2017, 313-364, 331 - 336).

13. לענייננו, דבריה של המבקשת בחקירתה הנגדית משקפים היטב את אופן ההתנהלות של המשיב ואת השפעת התנהלות מרחוק זו על תחושת הביטחון שהיא וילדיה חשו בבית: "... אמרתי לו שאין לי בעיה שהמצלמות ההיקפיות יפעלו כי זה גם טוב לי אמרתי שהמצלמות בתוך הבית שאני לא חיה בתוך האח הגדול ואני מבקשת שינתק אותם..." (עמ' 5 שורות 15 עד 17 לפרוטוקול); וכן:

"...אני אמורה להתנהל על ביצים כמו שהתנהלתי הבית חזר לנחת. הבית חזר להתנהל ברוגע לא בסוג של איום ממשי שיגיד לי אני אעשה לך או יפגע בך מספיק לי המבטים שלו כי אני יודעת מה זה המבטים שלו..." (עמ' 6 שורות 7 עד 9 לפרוטוקול).

14. גם אם המבקשת עצמה מיוזמתה הבהירה כי איננה חפצה לפגוע בפרנסת המשיב, העוסק כאמור בתחומי הביטחון, ומבקשת לבטל את צו איסור נשיאת הנשק, יש בכך לפעול לא לחובתה כפי שניסה לטעון המשיב, כי אם לזכותה. המבקשת הבהירה היטב הן בדבריה והן בסיכומיה כי אין לה עניין לגרום למשיב לפגיעה ולנזק וכי היא מודעת היטב שההליך שלפני לא נועד לקבוע כל מסמרות לעניין זכויות ברכוש.

15. התנהלותו של המשיב, בין אם הייתי מקבל את גרסתו לפיה אך דאג לקניינו, ובין אם בהתאם לגרסת המבקשת שאותה אני מקבל, יש בה לכל הפחות משום עשיית דין עצמית בהקשרים רכושיים שמקומה לא יכירנו. אולם יותר מכך, כפי הנראה מגלמת בתוכה התנהלות פסולה בעלת רכיבים ממשיים של הטרדה ובילוש אחר המבקשת, בנסיבות של אי השלמה של המשיב מפרידתם. לעניין זה מורנו חוק למניעת הטרדה מאיימת מפורשות כי הטרדה מאיימת היא בין היתר "בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת..." (סעיף 2(ב)(1) לחוק מניעת הטרדה מאיימת).

16. לכך יש להוסיף כי רק בתצהירו, ציין לפתע המשיב כי הוא חפץ לשוב ולהתגורר בבית לאור מצב כלכלי עלום (ולהזכירנו מדובר במי שבבעלותו דירה נוספת אשר אישר כי מתגורר בה מאז חודש אוגוסט ובחקירתו הנגדית אף אישר כי בבעלותו גם משרד). לא ניתן לפני כל טעם של ממש מדוע אם אמנם אלה פני הדברים לא טרח המשיב לפרט טענה זו בתצהירו ולכל הפחות לצרף ולו ראשית ראיה לטענה לאקונית זו. הדברים אומרים דרשני וכך או אחרת אין בהם כדי להעלות או להוריד ממסקנותי בהתחשב באופי מעשיו של המשיב והיעדר התובנה שלו למשמעות הפגיעה הנלמדת מהן.

17. למעשה לא הונח לפני כל טעם אמיתי לשאלה מדוע עתה, במיוחד עת הפנים המשיב אולי כי פני הצדדים לפרידה, יבקש לחזור ולהתגורר בבית משותף שממילא קנויה לו זכות להגיש כל תביעה משפטית בעניינו, לרבות פירוק השיתוף בו, שמאז חודש אוגוסט האחרון איננו מתגורר בו ועתה הוא עצמו מאשר כי בחודשים



האחרונים לכל הפחות התגורר בדירה נוספת שבבעלותו.

18. כמובן שהנסיבות שפורטו לעיל נותנות בסיס סביר להניח כי המשיב עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייהם של המבקשת ושל ילדיה הקטינים, גם בדרכים אחרות. זאת, גם לו יש לקוות שעתה, ורק בעקבות הליכים משפטיים והכרעה שיפוטית, אולי הפנים כי עיקובו במצלמות אחר הנעשה בתוך בית הינו פוגעני במיוחד (לעניין זה ראו הגדרת סעיף 2(א) **לחוק מניעת אלימות במשפחה**).

למבקשת ולילדיה הקטינים זכות לחיות בשלווה ; בפרטיות ; ובכבוד. למבקשת זכות שבית המשפט יסייע בידה להגן על זכויות אלה, שלה ושל ילדיה. מקום בית המשפט משתכנע כי זכויות אלה מופרות, לא כל שכן עת קם חשש מפני הפרות עתידיות נמשכות, בית המשפט לא ישיב פני המבקשת ריקן.

19. כלל האמור לעיל מוביל למסקנה כי דין התובענה להתקבל, וכי קנויה למבקשת (לא כל שכן גם לילדיה הקטינים) עילה לפי **החוק למניעת הטרדה מאיימת**.

כפי שכבר הבהרתי לעיל, גם לו הייתה מוגשת תובענה לפי **החוק למניעת אלימות במשפחה**, דינה היה להתקבל לכל הפחות מכח הוראות 3(3) לחוק הנ"ל.

מכאן לאופי הסעדים שהתבקשו.

20. כאמור המבקשת ציינה מיוזמתה, בהגותה, כי איננה חפצה לפגוע במשלח ידו של המשיב ולפיכך עתרה לביטול צו איסור נשיאת נשק ואיננה עומדת עליו גם עתה. לפיכך, לא אדרש לסעד זה. באשר לסעדים של הרחקה מהבית המשותף ואיסור הטרדה, הרי שלאור מכלול האמור לעיל בוודאי שיש מקום להידרש להם.

מנגד יש להביא בחשבון שעם כל החומרה שיש ליחס להתנהלותו של המשיב, לא נטען לאלימות פיזית ודומה כאמור לעיל שהמבקשת חוששת בעיקר לפגיעה הנמשכת בשלוות החיים שלה ושל בני ביתה.

21. בהקשר זה סעיף 6 **לחוק מניעת הטרדה מאיימת** קובע תקופה מרבית לנתינתו של צו שלא תעלה על 6 חודשים.

בהינתן רכיבים מתחום מחלוקות הרכוש וזכויותיו הרשומות של המשיב בבית ; מקום בו גם למבקשת קנויה האפשרות לנקוט בהליכים אזרחיים מתאימים ; ולהיעדר הממד הפיזי בהתנהלותו של המשיב ; אני סבור שיש להבחין לעניין תוקף הסעדים ומשכם בין משך ההרחקה ובין משך הצו לאיסור הטרדה. שכן על ההרחקה בפועל לשקף גם את העובדה שמדובר בנכס הרשום במשותף על הצדדים שניהם ועת באפשרותה של המבקשת עצמה לפנות במידת הצורך בהליכים מתאימים באפיק האזרחי, שאיננו חירומי באופיו. לעניין זה אני סבור שהארכת



ההרחקה מן הבית המשותף ב- 60 ימים מאזנת כראוי בין כלל האינטרסים שפורטו לעיל. מנגד בשים לב למכלול האמור לעיל יש לקבוע כי צו איסור ההטרדה יחול לתקופה המרבית הקבועה בחוק מניעה הטרדה מאיימת.

22. לאור מכלול האמור אני מורה כדלקמן:

א. אני אוסר על המשיב להיכנס לבית בו מתגוררת המבקשת ברחוב XXXבXXX וכן להימצא בטווח שיפחת מ- 200 מטר מבית זה וזאת עד ליום 23.2.22 (ועד בכלל).

ב. כן אני אוסר על המשיב להטריד את המבקשת בכל דרך, בין במישרין, בין בעקיפין, בין בכתב ובין בעל פה, לרבות בבילוש, במארב, בהתחקות אחר תנועותיה או מעשיה או בפגיעה בפרטיותה בכל דרך אחרת. תוקף צו עד ליום 8.6.22 (ועד בכלל).

ג. למען הסר ספק אני מתיר למבקשת לנתק כל מצלמה בפנים הבית ככל שטרם עשתה כן.

ד. בשים לב להוראות פרק יח' **לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט - 2018**, כמו גם הוראות תקנה 18 **לתקנות בית משפט לענייני משפחה (סדרי דין), התשפ"א - 2020**, ולצורך בקיומם של שני דיונים במעמד הצדדים שניהם, יישא המשיב בהוצאות המבקשת בסך כולל של 6,000 ₪.

בזה הסתיים הטיפול בתובענה.

ההחלטה מותרת בפרסום בהשמטת מלוא פרטיהם המזהים של הצדדים ובני משפחותיהם.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.